

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zímy ve věci

žalobce: **Olomoucký kraj**, IČO 60609460,
se sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 11 Olomouc,

zastoupený JUDr. Petrem Ritterem, advokátem,
se sídlem Riegrova 376/12, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, IČO 00164801,
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí ministryně životního prostředí ze dne 23. 6. 2022, č. j. MZP/2022/330/1030,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ministryně životního prostředí (dále jen „*ministryně*“) označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým ministryně zamítla námitky žalobce a opatření žalovaného ze dne 12. 4. 2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

č. j. MZP/2022/330/371 (dále jen „opatření“) shledala plně oprávněné. Tímto opatřením nebyla žalobci dle § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), vyplacena část dotace ve výši 2 500 000 Kč z prostředků Operačního programu Životní prostředí.

Žalobní body

2. Žalobce nejprve shrnul své námitky proti opatření a uvedl, že se s těmito námitkami ministryně nevyrovnala. Dále uvedl, že jestliže bylo konstatováno, že kvalifikační předpoklady měly být rozšířeny o jiné obdobné stavby, pak není jasné, o jaké obdobné stavby se jedná. Termín „občanská vybavenost“ je definován v § 6 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb (dále jen „vyhláška“). Jestliže žalovaný považoval za jiné obdobné stavby jakýkoliv bytový dům či komerčně administrativní budovy, pak žalobce odkázal na § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky, kde je do staveb občanské vybavenosti zahrnuta i stavba pro obchod a služby, což plně odpovídá komerčně administrativním budovám. Dále odkázal na § 6 odst. 1 písm. j) vyhlášky, kde jsou uvedeny i stavby ubytovacího zařízení pro cestovní ruch s celoročním i sezónním provozem pro více jak 20 osob. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (správně Krajského soudu v Brně – pozn. soudu), sp. zn. 29 Af 29/2015, pak uvedený typ budovy lze považovat za srovnatelný, tedy i obdobný s běžnou obytnou budovou obsahující více bytů, a to bez ohledu na způsob výstavby. Z uvedeného tedy dle žalobce vyplývá, že kvalifikační předpoklad vztahující se k občanské vybavenosti je dostatečně široký a zahrnuje širokou škálu staveb. Skutečnost, že v požadavku na kvalifikační předpoklad není explicitně uveden odkaz na vyhlášku není rozhodující, neboť termín občanská vybavenost je *terminus technicus*, který je definován v uvedené vyhlášce, jakož i v dalších dokumentech, které sice jsou mimo právní řád, ovšem jejich definice je obecně uznávaná.
3. Dle žalobce nemůže obstát ani odkaz žalovaného na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 24. 9. 2013, č. j. S389/2012/VZ-18267/2013/511/Kče, a na znalecký posudek, o který se toto rozhodnutí opírá. V tomto případě se nejednalo o novou stavbu, ale o zateplení stávajících objektů ve FN Olomouc, a úkolem znalce bylo porovnat zatížení okolí stavby, která měla probíhat za plného chodu nemocnice, se zatížením u běžného provádění obdobných prací na stavbách občanské vybavenosti.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že nesouhlasí s žalobcem, že se ministryně nevyrovnala s předloženými námitkami.
5. Žalovaný připomenul, že celý spor je veden o to, zda se žalobce tím, že neumožnil uvést do kvalifikačních podmínek stavby obdobné ke stavbám občanské vybavenosti, dopustil porušení zásad zadávacího řízení. Mezi stranami není sporu o tom, že i bez výslovného uvedení se jedná o užití pojmu stavby občanské vybavenosti tak, jak je běžně užíván v kontextu vyhlášky. Tento předpis ve svém § 6 odst. 1 obsahuje taxativní výčet staveb občanského vybavení, v běžném jazyce označovaných za stavby občanské vybavenosti. Právě taxativní povaha tohoto ustanovení vede žalovaného k úvaze, že vymezení technické kvalifikace zadávacího řízení odkazem výlučně na stavby občanského vybavení je porušením základních zásad zadávacího řízení. Dle žalovaného nebylo nutné nijak dál specifikovat pojem „obdobných staveb“, neboť nelze předpokládat, že by dodavatelé měli mít s porozuměním tomuto nějaké obtíže.
6. K rozhodnutí ÚOHS ze dne 24. 9. 2013 žalovaný uvedl, že závěry úřadu uvedené v bodu 53 podporují názor žalovaného, podle kterého nemůže omezení technické kvalifikace pouze na budovy občanské vybavenosti obstát, neboť způsob vymezení požadavků na technickou kvalifikaci nebyl přiměřený vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětné veřejné zakázky. Tím došlo

k diskriminačnímu a nepřiměřenému způsobu stanovení zadávacích podmínek, které potenciálně mohly omezit účast i jiných dodavatelů, čímž došlo k narušení hospodářské soutěže.

Průběh řízení před správními orgány

7. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, skutečnosti:
8. Rozhodnutím o poskytnutí dotace č. 115D316012353 poskytl žalovaný žalobci dotaci pro projekt „5.1.c – SMN a.s. - o. z. Nemocnice Šternberk – Interní pavilon“. Při posouzení správnosti průběhu výběrového řízení u uvedené veřejné zakázky shledal žalovaný pochybení, jehož se žalobce dopustil tím, že v čl. 6 kvalifikační dokumentace požadoval splnění technické kvalifikace doložením seznamu referenčních stavebních prací dle § 79 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), pouze ve vztahu k budovám občanské vybavenosti, aniž umožnil současné doložení zkušeností ze staveb obdobných budov. Uvedeným postupem žalobce porušil základní zásady zadávacího řízení dle § 6 ZZVZ, zejména zásadu přiměřenosti a zásadu zákazu diskriminace, ve spojení s § 73 odst. 6 ZZVZ, neboť daná kritéria pro splnění technické kvalifikace byla nastavena příliš úzce, čímž nebyla umožněna účast i jiných potenciálních dodavatelů, kteří nemají zkušenosti přímo se stavbami občanského vybavení, ale se stavbami obdobnými předmětu plnění. Z uvedeného důvodu žalobci nebyla opatřením vyplacena část dotace ve výši 2 500 000 Kč odpovídající 5 % částky dotace použité na financování předmětné veřejné zakázky z prostředků Operačního programu Životní prostředí. Proti opatření podal žalobce námitky, které ministryně následně napadeným rozhodnutím zamítla.
9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí setrvala na názoru, že žalobce nejednal v souladu s podmínkami rozhodnutí o poskytnutí dotace. K jednotlivým námitkám žalobce ministryně uvedla, že nelze a priori předpokládat, že v rámci výstavby zdravotnických zařízení realizovali uchazeči i specifické činnosti vyžadované v zadávací dokumentaci. Argument žalobce, že tím, že připustil k prokázání požadovaného kvalifikačního kritéria stavby občanské vybavenosti namísto staveb zdravotnických zařízení, umožnil účastnit se zadávacího řízení širšímu okruhu dodavatelů, by bylo možné považovat za validní za situace, kdy by takový postup byl celkově oprávněný, neboť by vyplýval ze specifických požadavků na provedení poptávané stavby. V situaci, kdy však zřejmým záměrem příjemce dotace bylo ověřit, zda je potenciální dodavatel schopen zajistit pro tuto stavbu kontaktní zateplovací systém, sádrokartonovou konstrukci podhledu a nosný skelet v rozsahu min. 3 NP, nemůže požadavek zkušeností s těmito konkrétními stavebními pracemi získanými pouze v rámci realizace staveb občanského vybavení obstát, neboť se v daném případě na základě požadavků vymezených v zadávací dokumentaci objektivně nejedná ani o materiály, ani o technologické či pracovní postupy, které by se zásadním způsobem lišily od materiálů nebo postupů užívaných při stavebních pracích spočívajících ve stavebních pracích či v činnostech spočívajících např. v revitalizaci či rekonstrukci budov za účelem snížení jejich energetické náročnosti nebo stavebních prací týkajících se vzduchotechniky nebo rekuperace. Požadavek na dokládání technické kvalifikace stavbami občanské vybavenosti bez možnosti doložit kvalifikaci stavbami jinými (obdobnými), tak nelze v daném případě považovat za oprávněný.
10. Není rovněž možné akceptovat úvahu žalobce, že vymezení pojmu stavby občanské vybavenosti je velice široké s odkazem na číselník klasifikace stavebních objektů a na vyhlášku. Výčet v § 6 vyhlášky je taxativní. Rozhodně nelze připustit úvahu odkazující na číselník klasifikace stavebních objektů stojící mimo právní řád ČR. Zmíněná taxativní podoba právní úpravy je důvodem, který ve svém důsledku vedl k diskriminačnímu charakteru zadávací dokumentace žalobce, když tento neumožnil prokázat splnění technické kvalifikace rovněž stavbami obdobnými ke stavbám občanského vybavení.
11. Jako účelovou ministryně hodnotila argumentaci, v níž žalobce tvrdil, že kdyby rozšířil požadavek na „stavby občanské vybavenosti“ o „stavby pro bydlení“, fakticky by takové rozšíření nijak neovlivnilo okruh možných dodavatelů. Dle ministryně je argumentace žalobce postavena na představě úzké

specifikace kategorií staveb, o něž by mohl či měl technickou kvalifikaci rozšířit, což však není korektní úvaha. Vhodným překonáním taxativního vymezení staveb občanského vybavení je možnost doložit požadavky technické kvalifikace prostřednictvím staveb obdobných.

12. Ministryně dále uvedla, že je úlohou zadavatele veřejné zakázky, aby zvážil, které kvalifikační požadavky jsou pro provedení veřejné zakázky nezbytné, a odlišil kvalifikační požadavky, které s předmětem veřejné zakázky nesouvisí věcně či bezprostředně. V daném případě je pak nutno konstatovat, že na základě zadávací dokumentace, v níž žalobce řeší v rámci technické kvalifikace zkušenost potenciálních uchazečů s činnostmi jako kontaktní zateplovací systém, sádrokartonová konstrukce podhledu a nosný skelet v rozsahu min. 3 NP, nelze souhlasit s tvrzením, že tyto zkušenosti by bylo nutné z hlediska dodavatelů získat pouze u staveb občanského vybavení. Naopak tento postup je nutno považovat za zjevně nepřiměřený, když fakticky vedl k příjemcem dotace připomínané skryté diskriminaci v souvislosti s požadavky na kvalifikace dodavatelů, jak ji řeší rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem souhlasil, a žalovaný na výzvu soudu nevyjádřil nesouhlas, tudíž se má za to, že s takovým postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
15. V projednávaném případě je žalobci správními orgány vytýkáno, že porušil základní zásady zadávacího řízení dle § 6 ZZVZ, zejména zásadu přiměřenosti a zásadu zákazu diskriminace, ve spojení s § 73 odst. 6 ZZVZ, neboť kritéria pro splnění technické kvalifikace byla žalobcem nastavena příliš úzce, čímž nebyla umožněna účast i jiných potenciálních dodavatelů, kteří nemají zkušenosti přímo se stavbami občanského vybavení, ale se stavbami obdobnými.
16. Podle § 6 odst. 1 ZZVZ *žadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.*
17. Podle § 6 odst. 2 ZZVZ *ve vztahu k dodavatelům musí žadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace.*
18. Podle § 73 odst. 6 ZZVZ *pokud žadavatel požaduje prokázání ekonomické nebo technické kvalifikace, musí v zadávací dokumentaci přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky stanovit,*
 - a) *která kritéria ekonomické nebo technické kvalifikace požaduje a*
 - b) *minimální úroveň pro jejich splnění.*
19. Podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech *poskytovatel nemusí vyplatit dotaci nebo její část, domnívá-li se důvodně, že její příjemce v přímé souvislosti s ní porušil povinnosti stanovené právním předpisem nebo nedodržel účel dotace nebo podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta; je-li stanoven nižší odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 14 odst. 5, výše nevyplacené části dotace musí být stanovena v rámci částek vypočítaných podle § 14 odst. 5. Přitom v rámci procentního rozmezí přiblíďne poskytovatel k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Nevyplatit dotaci nebo její část nelze při nedodržení povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. i).*
20. Otázkou možné diskriminace potenciálních uchazečů v zadávacím řízení stanovením kvalifikačních předpokladů se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008–152, (dostupný, stejně jako ostatní citovaná soudní rozhodnutí na www.nssoud.cz), ve kterém dovodil, že „[z]ákaz diskriminace uvedený v § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, zahrnuje jednak formu zjevnou, jednak formu skrytou. Za skrytou formu nepřipustné diskriminace je třeba považovat i

takový postup, kterým zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením technických kvalifikačních předpokladů zjevně nepřiměřených ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, v důsledku čehož je zřejmé, že zakázku nemohou splnit někteří z potenciálních uchazečů, jež by jinak byli bývali k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými“. Přestože výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k předchozí právní úpravě, soud nemá důvod se od jeho závěrů jakkoliv odchylovat, i s ohledem na skutečnost, že oba právní předpisy upravující proces zadávání veřejných zakázek vycházejí z totožných zásad.

21. Žalobce v části II. žaloby shrnul, jaké námitky proti opatření uplatnil. V návaznosti na to dále v části III. žaloby konstatoval, že se ministryně s těmito námitkami nevyrovnala. V tomto ohledu považuje městský soud za nutné dodat, že námitky uvedené v části II. žaloby nelze považovat za uplatněné žalobní body, které by brojily proti napadenému rozhodnutí. Jedná se o rekapitulační část žaloby.
22. Z argumentace žalobce tedy vyplývá, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se ministryně nevypořádala s jeho námitkami uvedenými v části II. žaloby. Soud však neshledal, že by ministryně opomenula vypořádat některou z uplatněných námitek, resp. že by některou námitku vypořádala nedostatečně. Konkrétně s námitkou, že technické požadavky nemohou být diskriminační, se ministryně vypořádala na str. 5 napadeného rozhodnutí [ad 1)]. Námitkou, že žalobce tím, že připustil stavby občanské vybavenosti namísto staveb zdravotnického zařízení, umožnil účast širšímu množství uchazečů, se ministryně zabývala na str. 5 až 6 [ad 2)]. S námitkou, že rozšíření požadavku o stavby pro bydlení by nerozšířilo okruh uchazečů, se ministryně rovněž vypořádala, a to na str. 6 napadeného rozhodnutí [ad 3)]. Konečně k námitce, že požadované kvalifikační předpoklady odpovídají předmětu veřejné zakázky, se ministryně vyjádřila na str. 6 [ad 4)].
23. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné, a soud tak může přistoupit k jeho přezkumu v mezích žalobních bodů. Soud k tomu dodává, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49). Takovou překážku však soud neshledal.
24. Pokud jde o další žalobní argumentaci, městský soud považuje za podstatné v první řadě uvést, že mezi stranami není sporu o tom, že v daném případě se pojmem „stavba občanské vybavenosti“ uvedeným v zadávací dokumentaci (viz citace na str. 4 opatření) rozumí stavba občanského vybavení dle § 6 vyhlášky. Soud proto z této skutečnosti vychází.
25. Žalobce namítl, že není jasné, o jaké obdobné stavby se jedná. K tomu soud v první řadě uvádí, že žalobce přehlíží, že žalovaný tyto stavby příkladmo v opatření uvedl (viz str. 5 opatření). Stejně tak učinila i ministryně v napadeném rozhodnutí (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Nadto soud souhlasí s žalovaným, že nebylo nutné (s ohledem na to, že nebylo sporu o pojmu občanské vybavenosti) ve správních rozhodnutích nijak dále specifikovat pojem „obdobných staveb“. Krajský soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2017, č. j. 29 Af 29/2015-304, k pojmu „obdobných staveb“ navíc trefně poznamenal, že „postačí nahlédnout do § 6 vyhlášky č. 398/2009 Sb. a pokusit se jednotlivé tam uvedené typy budov připodobnit k budovám jiným, tam nevyjmenovaným. K této úvaze přitom postačí pouhý selský rozum, jímž zajisté každý alespoň průměrně rozumný uchazeč o veřejnou zakázku oplývá.“
26. Pokud žalobce namítl, že žalovaným uváděnou komerčně administrativní budovu lze považovat za stavbu pro obchod a služby dle § 6 odst. 1 písm. c) vyhlášky, a dále že obytnou budovu lze považovat za stavbu ubytovacího zařízení dle § 6 odst. 1 písm. j) vyhlášky, nelze mu přisvědčit. Tento závěr ostatně vyplývá z již citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně, který žalobce zjevně chybně interpretuje. V něm krajský soud mimo jiné uvedl, že „např. ke stavbě pro veřejnou správu [§ 6 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 398/2009 Sb.] lze za stavbu obdobou považovat jakoukoli administrativní (v soukromoprávním smyslu) budovu, v níž budou převažovat kancelářské prostory. Pokud pak žalovaný

zejména poukazoval na skutečnost, že byly znemožněny reference zakázkami realizovanými na obytných budovách, nelze než odkázat na § 6 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 398/2009 Sb. – stavba ubytovacího zařízení pro cestovní ruch s celoročním i sezónním provozem pro více než 20 osob. Takový typ budovy lze i s minimální dávkou představitelství považovat za srovnatelný (tedy i obdobný) s běžnou obytnou budovou obsahující více bytů (bez ohledu na způsob její výstavby).“ Krajský soud měl tedy za to, že jakákoliv administrativní budova či obytná budova je stavbou obdobnou ke stavbě občanské vybavenosti; nejedná se však o stavbu občanské vybavenosti dle § 6 vyhlášky. V posuzovaném případě je přitom žalobci právě vytýkáno, že neumožnil doložit technickou kvalifikaci stavbami obdobnými stavbám občanské vybavenosti. Na základě této skutečnosti správní orgány uzavřely, že formulace zadávací dokumentace byla diskriminační, nepřiměřená a nezajišťovala všem potenciálním dodavatelům rovné zacházení, čímž byla v rozporu se základními zásadami zadávacího řízení uvedenými v § 6 ZZVZ. Tento závěr žalobce žádným relevantním způsobem v žalobě nevyvrátil. K uvedené žalobní argumentaci lze tedy uzavřít, že nelze přitakat žalobci, že by uvedené stavby, tj. komerčně administrativní budovu a obytnou budovu, bylo možné podřadit pod pojem občanské vybavenosti dle § 6 vyhlášky, a tedy pak ani nelze na základě uvedené úvahy dovozovat, že pojem „stavba občanské vybavenosti“ zahrnuje širokou škálu staveb. Výčet typů budov (staveb) v § 6 vyhlášky je výčtem taxativním, jak správní orgány žalobci opakovaně sdělily.

27. Žalobce dále považoval rozhodnutí ÚOHS ze dne 24. 9. 2013 uvedené v opatření za nepřiléhavé. K tomu soud předně uvádí, že žalovaný tímto rozhodnutím podpořil svůj závěr, podle kterého nemůže omezení kvalifikace pouze na budovy občanské vybavenosti obstát vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky (novostavba pavilonu interny v tzv. pasivním energetickém standardu), přičemž poukazoval na skutečnost, že v daném případě by byli stejně způsobilí i dodavatelé se zkušenostmi se stavbami např. bytových domů. Žalobce rozhodnutí považoval za nepřiléhavé, neboť „se v tomto případě nejednalo o novou stavbu, ale o zateplení stávajících objektů v FN Olomouc a úkolem znalce bylo porovnat zatížení okolí stavby, která měla probíhat za plného chodu nemocnice se zatížením u běžného provádění obdobných prací na stavbách občanské vybavenosti. Z toho vyplývá, že uvedený odkaz na případ, jenž je předmětem tohoto řízení, vůbec nedopadá.“ Argumentace žalobce je však zcela mimoběžná, neboť v tomto rozhodnutí ÚOHS neřešil zateplení FN Olomouc, ale revitalizaci panelových domů ve Vejprtech. Znalecký posudek (viz zejména bod 19. a násl. rozhodnutí) se pak týkal rozdílů mezi rekonstrukcí (revitalizací) staveb občanské vybavenosti a bytového domu, přičemž ÚOHS na základě tohoto znaleckého posudku dospěl k závěru, že zadavatel mohl akceptovat zkušenosti dodavatele získané na revitalizaci (rekonstrukci) budov za účelem snížení energetické náročnosti i na jiných než pouze na obytných budovách, ve vztahu k nimž požadoval prokázání technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 3 písm. a) zákona o veřejných zakázkách (viz bod 57. a 58. rozhodnutí).
28. Nad rámec uvedeného pak nelze nepodotknout, že žalobce v podané žalobě ani uvedený závěr žalovaného nezpochybnil. Žalobce se totiž omezil pouze na argumentaci, že pojem občanské vybavenosti zahrnuje i výše uvedené stavby, z čehož bez dalšího dovozoval, že je dostatečně široký. S touto argumentací se však soud neztotožnil. V tomto kontextu soud připomíná, že správní soudnictví není založeno na zásadě vyšetřovací. Soud proto není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti napadeného aktu. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se naopak oprávněně žádá procesní zodpovědnost (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS). Žalobní body přitom mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. v daném případě proti rozhodnutí o námitkách) a jeho důvodům.

Závěr a náklady řízení

29. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. června 2022

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu